

Svätá Hyacinta Marescotti alebo cesta od rozmaznanej bohatej šľachtickej k pokornej svätici a ozdobe katolíckej Cirkvi

Branislav Krasnovský

14. októbra 2021 ✝ Cirkev

Svätá Hyacinta pochádzala z bohatej šľachtickej rodiny

Svätá Hyacinta Marescotti (*6. marca 1585 – †30. januára 1640) sa narodila v meste Viterbo a pochádzala zo známej rímskej šľachtickej rodiny Marescottiovcov, jej matka Ottavia pochádzala tiež zo známej šľachtickej rodiny, Orsiniovcov. Bola druhou z trojice dcér (jej staršia sestra Ginevra sa stala mníškou) a jej otec Marcantonio Marescotti, gróf z Vignanella sa o ňu veľmi obával, pretože bola krásna, bohatá, rozmaznaná a rada flirtovala s mužmi. Celé dni nerobila nič iné, len sa starala o svoju krásu, myslela na bohaté večierky, hudbu, tanec a celú svoju silu a všetky aktivity sústredila na hľadanie vhodného manžela, ktorý by bol hodný jej kvalít, a ktorého by jej priateľky závideli.

Božie plány sú však nevyspytateľné a On mal so sv. Hyacintou (vtedy ešte grófkou Clarice Marescotti) úplne iné plány. Sama Clarice sa vo veku 20 rokov zamilovala do očarujúceho a svetáckeho markíza Capizucchiho a bola presvedčená, že sa za neho aj vydá. Prežila však trpké sklamanie, keď markíz Paolo Capizucchi dal prednosť jej mladšej sestre Hortenzii a požiadal grófa Marcantia Marescottiho o jej ruku a ten mu aj ruku svojej najmladšej dcéry prisľúbil.

Sv. Hyacinta

zdroj: doverujemaverim.blogspot.com

Ohrdnutá Clarice veľmi ťažko znášala poníženie, navyše od vlastnej sestry. Celá miestna aristokratická smotánka sa na tejto udalosti škodoradostne zabávala, pre Hyacintu to však bola nesmierne bolestná udalosť. Otec Marcantio však bol neúprosný. Namiesto toho, aby nechal Clarice žiť doma bez perspektívy v podobe sobáša, čo by pre Clarice znamenalo veľké nebezpečenstvo, pretože by sa jej sklony k ľahkovážnemu životu a rozkošiam už len prehlbovali, prikázal svojej dcére Clarice odísť do kláštora.

Clarice so zlomeným srdcom, frustrovaná a plná žiaľu poslúchla a súhlasila so vstupom do ženského františkánskeho kláštora San Bernardino vo Viterbe. Tu, v tomto kláštore, žila už zbožným životom aj jej staršia sestra Ginevra, ktorá prijala meno Immaculata. Clarice však na rozdiel od Ginevry odmietla zložiť rehoľné sľuby, pretože sa jej priečila prísna disciplína a chcela sa stať len terciárkou rádu, pričom kategoricky odmietala sľuby čistoty, poslušnosti a chudoby.

Mnohé mníšky si pamätali deň, keď z elegantného koča, opatreného erbom rodiny Marescotti vystúpila arogantná a pyšná Clarice, mladšia sestra rádovej sestry Immaculaty, ktorá sa kedysi volala Ginevra. Rádová sestra Immacolata rovnako v nemom úžase pozorovala svoju mladšiu sestru stojacu pri koči, dôrazne požadujúcu, aby jej rádové sestry okamžite odniesli batožinu, súčasťou ktorej boli jej vychýrené zmyselné šaty a vyárendovala si v kláštore dve cely, v ktorých bude žiť a navyše požadovala, aby tieto cely zariadili jej obľúbeným prepychovým nábytkom z domova. Rádové sestry viazané poslušnosťou a na príkaz predstavenej jej žiadosti strpeli, pretože bohatý otec kláštora poskytol financie nielen na chod kláštora, ale aj na humanitárne aktivity – samozrejme za predpokladu, že jeho dcéra Clarice v kláštore ostane a perspektívne sa stane aj mníškou.

Rozrušená a nešťastnou láskou sklamaná Clarice si za niekoľko dní vytvorila v kláštore vlastný byt. Bola presvedčená, že tam je len dočasne a otec ju prijme po nejakom čase späť. Dokonca odmietala jesť aj stravu z kláštornej kuchyne, pretože jej nechutila a dôrazne požadovala, aby jej „*panzanellu ochucovali paradajkami z amerického kontinentu*“, paradajky boli v 17. storočí v Taliansku ešte pomerne vzácne a veľmi drahé (panzanella je šalát s opečenými kúskami chleba, základnou súčasťou panzanelly je restovaná cibuľa, paradajky, uhorky, mrkva, stonkový zeler, parmezán a papričky jalapeños).

Na druhej strane treba však povedať, že Clarice si jedlá, ktoré požadovala, nenechala len pre seba, ale kupovala potraviny aj pre rádové sestry. Tie však boli zhrozené takýmto mrhaním peňazí a jedlá, ktoré sa v kláštore San Bernardino z financií Clarice varili, rádové sestry aj tak poskytovali chudobným a biednym.

Boh volá hriešnikov k sebe

Clarice žila v kláštore ako terciárka takmer 10 rokov. Platí však axióma, že keď si už raz Boh niekoho vyvolí a človek začuje jeho volanie, má dve možnosti – alebo Božie volanie poslúchne, alebo ho odmietne. Ak Boží hlas poslúchne, prichádza fáza duchovnej očisty, kedy si človek s hrôzou uvedomí všetky svoje hriechy, tie sa mu zhnusia a rozhodne sa vzdať svojho predchádzajúceho a hriešneho života a plne sa ponoriť do Božej náruče.

Presne toto sa stalo aj sestre Clarice. Raz, v roku 1615 ju prišiel vyspovedať do kláštora kňaz, ktorý sa k nej nesprával s úctou, aká prináleží bohatej a vrtošivej frivolnej šľachtickej. Dôrazne ju napomenul a nemilosrdne jej prehovoril do duše. Následne si Clarice s hrôzou uvedomila, že kňaz mal pravdu a následne prežila stav, ktorý mnohí mystici označujú aj ako „Noc duše“ (termín sa zaužíval a stal veľmi známy v teologických dielach Sv. Jána z Kríža a sv. Terézie z Avily). Otrás bol natoľko silný, že dokonca ochorela a ocitla sa na hranici života a smrti. Rádové sestry so strachom, ale aj s nádejou počúvali niekoľko dní jej zúfale výkriky z kláštorných izieb kde žila, jej volanie po Božej milosti, hľadani zmyslu života a prosení o spásu a záchranu pred zatratení. Jej prerod bol natoľko úprimný, že ju milostivý Boh vypočul.

Sv. Ján z Kríža

zdroj: wikimedia commons

„Keď sa z duchovného otrasu a choroby zotavila, pred matku predstavenú a rádové sestry klarisky zrazu predstúpila úplne iná žena. Clarice sa rozhodla zanechať márnosť a prázdnotu svojho predchádzajúceho života, všetok svoj majetok, ktorý mala k dispozícii (šperky, bohatá a drahá garderóba, peniaze, nábytok, knihy...) odovzdala matke predstavenej a pokorne požiadala o možnosť stať sa mníškou – klariskou a možnosť prijať sľuby čistoty, chudoby a poslušnosti, ktoré dovtedy nekompromisne odmietala. Prijala rehoľné meno Hyacinta a čoskoro sa stala jednou z najznámejších mníšok na Apeninskom polostrove s veľmi dobrou povestou.

Ako zadostučinenie za všetky svoje predchádzajúce hriechy začala s čo najprísnejším pokáním a sebaumŕtvovaním, žila len o chlebe a vode, chodila oblečená vo vrecovine a bosá, bez ohľadu na ročné obdobie. Okrem toho horlivo konala skutky milosrdnej lásky voči tým najchudobnejším. Šľachtická, ktorej sa v minulosti hnusila špina a choroby, sa s veľkou nehou starala o tých najbiednejších a najchorejších, aj takých, ktorých telá boli pokryté mokvajúcimi vredmi, a ktorí trpeli progresívnou paralýzou (tretie štádium neliečeného syfilisu, ktoré sa prejavuje nielen rozkladom ľudského tkaniva, ale aj pošpiňovaním a demenciou; liek na syfilis sa podarilo objaviť až v 20. rokoch 20. storočia). Dobrovoľne ošetrovala počas morovej nákazy ľudí chorých na mor, bez toho, aby sa nakazila.

Až do svojej smrti neúnavne pracovala v charitatívnej a nemocničnej práci. Okrem toho si vzorne plnila všetky svoje rádové povinnosti a pokorne prosila o milodary aj v šľachtických kruhoch, ktorých bola kedysi ozdobou. Kedysi pyšná šľachtická prosila aspoň o drobný milodar aj svoje bývalé a stále pyšné priateľky. V tejto činnosti jej bol oporou zbožný viterbský občan Francesco Pacini, ktorý vytvoril laické humanitárne bratstvo, bratia odovzdávali získané financie práve sv. Hyacinte, aby ich použila podľa vlastného uváženia.

Dobrota sv. Hyacinty bola nezištná a nikdy nad nikým nelámala palicu. Jej životopisci uvádzajú, že veľký úspech mala najmä u zúfalých ľudí, ktorí sa ocitli kvôli svojmu spôsobu života chorí a nikomu nepotrební na ulici a dokonca uvažovali aj o samovražde. Dokázala ich srdcia opäť vrátiť Bohu, takže sa títo nešťastníci vrátili do lona katolíckej Cirkvi a zomreli uzmiernení s Bohom. Jej vzorom sa inšpiroval neskôr aj sv. Vincent de Paul, ktorý založil o niečo neskôr podobné bratstvo, ako sv. Hyacinta.

Sv. Vincent de Paul

zdroj: wikimedia commons

Svätá Hyacinta bola veľkou ctiteľkou Eucharistie, ku ktorej vždy cítila nesmiernu úctu. Keď umrela (30. januára 1640), jej telo bolo tri dni vystavené v miestnom kostole klarisiek vo Viterbe. Ležala v jednoduchej otvorenej rakve z hrubého dreva, aké dávali tým najchudobnejším. Umrela zaopatrená sviatosťami a na tvári mala šťastný úsmev. Všetci, ktorí sa s ňou boli v kostole klarisiek vo Viterbe rozlúčiť, plakali dojatím. Podľa historických informácií ju museli v rakve trikrát preobliecť do nového rehoľného rúcha, pretože ľudia prichádzali s nožnicami a odstrihovali si z jej rúcha a tieto kúsky si odnášali so sebou ako relikviu.

Ostatky svätej Hyacinty sú aj dnes uložené v kláštore klarisiek vo Viterbe. Nie je to však už ten istý kláštor ako v minulosti, pretože počas II. svetovej vojny bol nezmyselne zbombardovaný a zničený Američanmi. Kláštor obnovili do pôvodného stavu v roku 1959, sv. Hyacintu blahorečil pápež Benedikt XIII. v roku 1726 a pápež Pius VII. ju kanonizoval v roku 1807.

Príbeh svätej Hyacinty má pre nás dôležitý odkaz. Milosrdný Boh, tvorca všetkých vecí, viditeľných, aj neviditeľných na nás dohliada a miluje nás, aj keď ho my v našom živote odmietame. Pomáha vyklíčiť a rásť semienku viery, ktoré má každý z nás vo svojej duši, čo nám dáva nádej, že raz budeme môcť Boha vidieť tvárou tvár vo večnej blaženosti. Stačí len urobiť ten správny krok, ku ktorému nás Boh neúnavne volá a rozhodnúť sa pre Božiu cestu rovnako, ako sa pre tento krok rozhodla kedysi frivolná a koketná Clarice, ktorá sa nakoniec stala svätou Hyacintou.

Veci a najmä osudy ľudí totiž nemusia byť také, aké sa mnohým na prvý pohľad zdajú.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/svata-hyacinta-marescotti-alebo-cesta-od-rozmaznanej-bohatej-slachticnej-k-pokornej-svatici-a-ozdobe-katolickej-cirkvi/>